

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΕΣ ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΟ ΠΑΠΑΝΟΥΤΣΟ

Ἡ Ἑλληνική Φιλοσοφική Ἐταιρεία (ΕΦΕ), σέ συνεργασία μέ τήν Ἑνωση Καθηγητῶν γιά τήν προαγωγή τῆς Φιλοσοφίας στή Δευτεροβάθμια Ἐκπαίδευση (ΕΚΔΕΦ), ἐτέλεσε, μέ τή συμπλήρωση χρόνου ἀπό τό θάνατο τοῦ ἀειμνήστου Προέδρου τῆς Ἐταιρείας, Ἀκαδημαϊκοῦ Εὐαγγέλου Παπανούτσου, ἐπιστημονικό μνημόσυνο μέ τό ἀκόλουθο πρόγραμμα:

1. Προσφώνηση τοῦ Προέδρου τῆς ΕΚΔΕΦ, Διδάκτορα Φιλοσοφίας κ. Γεωργίου Δημητράκου.

2. Ὁμιλία τοῦ Προέδρου τῆς Ἑλληνικῆς Φιλοσοφικῆς Ἐταιρείας, καθηγητοῦ τῆς φιλοσοφίας στό Πανεπιστήμιο Ἀθηνῶν, κ. Εὐαγγέλου Μουτσοπούλου μέ θέμα: «Ὁ Παπανούτσος καί ἡ νεοελληνική φιλοσοφία».

3. Ὁμιλία τοῦ Συμβούλου τοῦ ΚΕΜΕ, Διδάκτορα φιλοσοφίας, κ. Φαν. Βώρου μέ θέμα: «Ὁ Ε. Παπανούτσος ὡς παιδαγωγός».

4. Ὁμιλία τοῦ καθηγητοῦ τῆς Ἱστορίας τῆς φιλοσοφίας στό Πανεπιστήμιο Ἰωαννίνων κ. Βασίλ. Κύρκου μέ θέμα: «Ἡ γνωσιολογία τοῦ Ε. Παπανούτσου».

Ἡ ἐκδήλωση ἔγινε τήν Πέμπτη 26 Μαΐου 1983 στή Μεγάλη Αἴθουσα τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρείας (Πανεπιστημίου 22).

Κατά τήν ἐκδήλωση διενεμήθη Ἑργογραφικό Φυλλάδιο περιλαμβάνον τά δημοσιεύματα τοῦ Εὐαγγέλου Παπανούτσου. Τό φυλλάδιο συντάγη ὑπό τοῦ φιλολόγου καθηγητοῦ (τῆς Προτύπου Βαρβακείου Σχολῆς) κ. Κωνσταντίνου Πετροπούλου.

Στήν ἐκδήλωση παρευρέθησαν πλῆθος μελῶν τῆς Ἐταιρείας, Ἀκαδημαϊκοί, φίλοι τοῦ ἀειμνήστου Προέδρου καί πολλοί σημαίνοντες ἐκπρόσωποι τοῦ ἑλληνικοῦ ἐκπαιδευτικοῦ καί πνευματικοῦ κόσμου. Συγκινητική ἦταν ἡ παρουσία πολλῶν ἐκπαιδευτικῶν τῆς Μέσης Ἐκ/σης καί φοιτητῶν τοῦ Πανεπιστημίου μας.

* * *

Παραθέτουμε τό πλήρες κείμενο τῆς προσφώνησης τοῦ Προέδρου τῆς ΕΚΔΕΦ, Δρα Γ. Δημητράκου (Οἱ ἄλλες ἐπιστημονικές ἀνακοινώσεις κατά τήν ἐκδήλωση αὐτή δημοσιεύονται στίς πρῶτες σελίδες τῆς Ἑλληνικῆς Φιλοσοφικῆς Ἐπιθεώρησης):

Ο Ε. ΠΑΠΑΝΟΥΤΣΟΣ ΚΑΙ Η ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ

Ἡ Ἑλληνική Φιλοσοφική Ἐταιρεία (ΕΦΕ) σέ συνεργασία μέ τήν Ἑνωση Καθηγητῶν γιά τήν προαγωγή τῆς Φιλοσοφίας στή Δευτεροβάθμια Ἐκπαίδευση (ΕΚΔΕΦ) τελεῖ σήμερα μέ τή συμπλήρωση χρόνου ἀπό τό θάνατο τοῦ ἀξέχαστου προέδρου τῆς καί Ἀκαδημαϊκοῦ Εὐαγγέλου Παπανούτσου ἐπιστημονικό μνημόσυνο, γιά νά τιμήσει τή μνήμη τοῦ ὀνομαστοῦ ἐπιστήμονα, παιδαγωγοῦ καί φιλοσόφου.

Ὅπως συνηθίζεται κι ὅπως ταιριάζει σέ τέτοιες περιστάσεις, παρακαλῶ σ' ἐνδειξη σεβασμοῦ καί τιμῆς στή μνήμη του νά τηρήσουμε ἑνός λεπτοῦ σιγή!

Στή συνέχεια θά άκουσθεΐ γιά λίγα λεπτά ένα άπόσπασμα από μαγνητοφωνημένη όμιλία του άείμνηστου προέδρου Ε. Παπανούτσου στό Δικηγορικό Σύλλογο Άθηνών πάνω στό θέμα «Σύγκρουση καθηκόντων».

Κυρίες καί κύριοι!

Έκ μέρους τής "Ένωσης Καθηγητών γιά τήν προαγωγή τής Φιλοσοφίας στή Δευτεροβάθμια Έκπαίδευση εύχαριστώ τό Διοικητικό Συμβούλιο τής Έλληνικής Φιλοσοφικής Έταιρείας, πού είχε τήν έμπνευση νά μās καλέσει νά οργανώσουμε μαζί τό μνημόσυνο τούτο. Καί νομίζω ότι ή έμπνευση ήταν σωστή. Γιατί έτσι ή ΕΚΔΕΦ έχει τήν εύκαιρία νά τιμήσει εκείνον, πού είχε κάνει μόνιμη φροντίδα τής ζωής του τήν προαγωγή του μαθήματος των φιλοσοφικών καί μαζί συνέβαλε άποφασιστικά καί στήν ίδρυσή της. Προσωπικά θέλω άκόμη νά εύχαριστήσω τούς συναδέλφους τής ΕΦΕ καί τής ΕΚΔΕΦ γιά τήν ιδιαίτερη τιμή πού μου έκαναν νά ανοίξω τήν πρώτη τούτη μεταθανάτια έπικοινωνία μέ τό σεβαστό μας δάσκαλο καί φίλο.

"Ένα χρόνο ύστερ' από τό θάνατο του Ε. Παπανούτσου, όλοι έμείς, πού τιμούμε άπόψε τή μνήμη του, νιώθουμε τόσο έντονη τήν παρουσία του άνάμεσά μας, ώστε νά είναι περιττή κάθε είδους παρουσίασή του. Γιατί είναι σάν νά μήν έφυγε ποτέ άπό κοντά μας, σάν νά μήν έπαυσε ποτέ νά άντηχεί σ' αυτιά μας ό γοητευτικός του λόγος. Βέβαια μιά «προσφώνηση» δέν είναι έπικήδειος λόγος. "Όσο κι άν αναβλύζουν κι οι δύο από τά συναισθηματικά άποθέματα τής καρδιάς, "ex abundantia cordis" όπως λένε, ή χρονική άπόσταση, πού χωρίζει τή σεμνή τούτη τελετή από τά έπιτάφια έγκώμια καί τόν ήχηρό τους άπόηχο, αφήνει σίγουρα κάποιον τόπο γιά θεωρήσεις καί άποτιμήσεις νηφαλιότερες.

Όστόσο, θά ήταν, νομίζω, πολύ νωρίς, γιά μιάν ολοκληρωμένη παρουσίαση τής πολυεδρικής προσωπικότητας του Ε. Παπανούτσου. Γιατί θά έπρεπε νά προηγηθεί γιά αυτό πολύπλευρη καί λεπτομερειακή σέ βάθος έπεξεργασία του συνολικού του έργου, γιά νά διαπιστωθεί σ' όλο της τό πλάτος ή τεράστια συμβολή του στήν έπιστημονική, εκπαιδευτική καί φιλοσοφική καί γενικότερα στήν πνευματική ζωή του τόπου: Οι βιαστικές κρίσεις καί οι τυπικοί χαρακτηρισμοί — γιά νά αναφέρουμε μόνο μερικούς από τούς έπεικέστερους — ότι δηλαδή ό Ε. Παπανούτσος ήταν ένας φωτισμένος άστός διανοούμενος ή ένας ίδεαλιστής φιλόσοφος καί παιδαγωγός σάν τόν μακαρίτη τό δάσκαλό μας, τόν Άλέξανδρο Δελμούζο, ή άκόμη ότι ήταν ένας προοδευτικός μεταρρυθμιστής τής εκπαίδευσής μας, δέν μπορεί νά βαρύνουν καί πολύ, όπως καί κάθε τέτοιος πρόχειρος χαρακτηρισμός, πού ή αλήθειά του πρέπει πρώτα νά έπιβεβαιωθεί μέ άδιαμφισβήτητες μαρτυρίες καί άποδείξεις.

Γιά νά γίνει όμως τούτο μέ τή δέουσα σοβαρότητα, πρέπει πρώτα νά εκδοθεί όλόκληρο τό έργο του. Δέ ξέρω τούτη τή στιγμή, τί υπάρχει άκόμη άνέκδοτο στά κατάλοιπά του, ή τί θά γίνει μέ τήν άλληλογραφία του. Η εκδοσή της πάντως πολύ θά βοηθήσει καί τό μελετητή καί τόν κριτικό, άλλα καί τό βιογράφο του, γιά νά φωτιστεί πρώτα ή μακρά καί έπώδυνη πορεία, πού έδέησε νά κάνει, γιά νά σβήσει τή δίψα του γιά εύρύτερες σπουδές, γιά γόνιμες έπαφές καί φιλίες καί συνεργασίες μέσα από τά ταραγμένα χρόνια του αιώνα μας εκτεθειμένος στά φαρμακερά βέλη τής πύ παθιασμένης μισαλλοδοξίας. Μόνο έτσι, μέσα από τό συνολικό του έργο καί μέσα στά κοινωνικοπολιτικά της πλαίσια, θά μπορούσε νά αξιολογηθεί σωστά ή προσφορά του.

Τή μακρόπνοη τούτη έργασία εγκαινιάζει κατά κάποιον τρόπο ή ΕΦΕ σέ συνεργασία μέ τήν ΕΚΔΕΦ σήμερα μέ τό έπιστημονικό τούτο μνημόσυνο.

* * *

Στόν υπόλοιπο χρόνο πού ἔχω ἀκόμη στή διάθεσή μου, θά προσπαθήσω νά ἐπισημά-
νω μέ κάθε συντομία ὀρισμένες δραστηριότητες τοῦ Ε. Παπανούτσου, πού δείχνουν ὅτι
πέρα ἀπό τόν ἐπιστήμονα, τό φιλόσοφο καί τόν παιδαγωγό ὑπάρχει ὁ ἐμπνευσμένος καί
δραστήριος διαφωτιστής, ὁ ἀγωνιστής τῆς δημοκρατίας, ὁ ἐνθουσιώδης ὀργανωτής καί
μεταρρυθμιστής τῆς ἐκπαίδευσης, ἰδιαίτερα τῆς Δευτεροβάθμιας. Σ' αὐτόν τόν τομέα τῆς
πράξης καί δράσης μπορεῖ νά ἐνταχθοῦν οἱ πιά γόνιμες καί ἐποικοδομητικές δραστηριό-
τητές του, πρῶτα στό «Ἀθήναιο», τήν πνευματική ἐκείνη ὄαση τῆς Ἀθήνας, πού ἐπί
χρόνια τροφοδοτοῦσε μαζί μέ τούς ἐκλεκτούς του συνεργάτες μέ τά πλούσια νάματα τῆς
σοφίας του καί πού δέ δίστασε νά κλείσει, ὅταν ἄρχισε νά πλακώνει τό ὄνομαστό τοῦτο
Ἰδρυμα ἢ ἀποπνικτική ἀτμόσφαιρα τῆς διδασκαλίας. Τήν προσπάθειά του γιά ἐκλαίκευση
ὑψηλῆς στάθμης μιᾶς ἀφάνταστης ποικιλίας ἐπίκαιρων θεμάτων καί μαζί τήν ἐπικοινωνία
μέ τά πλατύτερα στρώματα τοῦ λαοῦ συνέχισε ἀκούραστα ὡς τίς τελευταίες του μέρες
ἀπό τό εἰδικό τρίστηλο, πού τοῦ εἶχε παραχωρήσει τό «Κυριακότικο Βῆμα».

Ὅμως ἡ κύρια ἔγνοια του ἦταν ἡ Παιδεία, ἡ Παιδεία τοῦ Ἔθνους, ἰδιαίτερα ἡ Δευτε-
ροβάθμια στό σύνολό της. Τίποτε δέ δείχνει καθαρότερα τή μόνιμη λαχτάρα του, νά
βοηθήσει τό συνάδελφο στό διδακτικό του ἔργο, ὅσο ἡ 50τομη Βασικὴ Βιβλιοθήκη τοῦ
ἐκδοτικοῦ οἴκου Ι.Ν. Ζαχαρόπουλου, πού τήν ἐκδοσὴ της ἐπόπτευσε ὁ ἴδιος μαζί μέ τόν
καθηγητὴ Διον. Ζακυθινό καί τό μακαρίτη Ι.Μ. Παναγιωτόπουλο. Θαυμάσιο δείγμα Πα-
πανούτσιας γραφῆς καί ἐπιστημονοσύνης ἀποτελεῖ στή σπουδαία τούτη σειρὰ ἡ δίτομη
ἐμπεριστατωμένη παρουσίαση τῆς «Νεοελληνικῆς Φιλοσοφίας». Ἄν ἡ Βασικὴ Βιβλιοθή-
κη ἀπευθύνεται στό μέσο μορφωμένο Ἕλληνα, τό περιοδικό του «Παιδεία», πού κυκλο-
φόρησε μετὰ τήν ἀπελευθέρωση ἀπὸ τό φασιστικό ζυγὸ καί κράτησε κάπου δεκαπέντε
χρόνια, εἶχε μοναδικό στόχο τῆ βελτίωση τῶν ἐκπαιδευτικῶν μας πραγμάτων.

Ἡ ὅλη του δραστηριότητα, πού πλημμυρίζει ἰδιαίτερα τίς δεκαετίες τοῦ 50 καί 60,
δείχνει καθαρά, ὅτι κεντρικός του στόχος ἦταν ἡ Δευτεροβάθμια Ἐκπαίδευση καί ἡ
ποιοτικὴ της βελτίωση. Πῶς ἀκριβῶς ἐνιωθε τούτη τῆ βελτίωση, τό ἔδειξε, ὅταν προ-
σκληθῆκε στό 1964 ἀπὸ τόν Γ. Παπανδρέου, νά πραγματώσει κάτω ἀπὸ τῆ στέγη τῆς
Ἐνωσης Κέντρου τά μεταρρυθμιστικά του σχέδια. Ἡ στενότητα τοῦ χρόνου δέν ἐπιτρέ-
πει δυστυχῶς, νά ἀναφερθῶ γενικότερα σ' ἐκείνη τήν τόσο ἐνδιαφέρουσα μεταρρυθμι-
στικὴ προσπάθεια, πού εἶναι ἀρρηκτα δεμένη μέ τό ὄνομα τοῦ Ε. Παπανούτσου, καί νά
κρίνω τήν ἀξία τῶν δομικῶν καί θεσμικῶν ἀλλαγῶν πού καθιέρωνε καί ἤθελε νά κάνει
πράξη. Θά σταθῶ μόνο σ' ἓνα σημεῖο, πού δείχνει καί τό ἀνανεωτικό του πνεῦμα, ἀλλά
καί τήν ἰδιαίτερη σημασία, πού ἔδινε στό φιλοσοφικό μάθημα μέσα στό πρόγραμμα τῆς
Δευτεροβάθμιας Ἐκπαίδευσης.

Πρόκειται γιά τήν Εἰσηγητικὴ Ἐκθεση τοῦ Ν.Δ. 4376/64 «Περὶ ὀργανώσεως καί διοι-
κῆσεως τῆς Γενικῆς Ἐκπαίδευσέως» καί εἰδικότερα γιά τό ἄρθρο 10, παράγραφος 2,
πού θεμέλιωσε τό μορφωτικό ἔργο τῶν Φιλοσοφικῶν στή Δευτεροβάθμια Ἐκπαίδευση
πάνω σέ τριπλὴ βάση: Στὴν Εἰσαγωγή στή φιλοσοφία, πού περιλάμβανε καί ἐκθεση τῶν
κυρίων φιλοσοφικῶν προβλημάτων καί σύντομη ἱστορία τῆς Φιλοσοφίας, ἰδίως τῆς Ἀρ-
χαίας Ἑλληνικῆς, στή Λογικὴ καί στή Μεθοδολογία τῶν Ἐπιστημῶν. Τίς ἀξιόλογες τού-
τες βελτιώσεις, πού δέν περιορίζονταν μόνο στό περιεχόμενο, ἀλλὰ ἀναφέρονταν ἀκόμη
καί στὴν ξεχωριστὴ θέση τῶν Φιλοσοφικῶν μέσα στό νέο πρόγραμμα τῆς Μέσης Παι-
δείας, παρουσίασα ὕστερα ἀπὸ δική του ὑπόδειξη στίς 5 Μαΐου 1966 σέ δεκαπεντάλε-
πτη ραδιοφωνικὴ ὁμιλία ἀπὸ τό Ἐθνικὸ Πρόγραμμα. Ἐδῶ, στό Νέο Πρόγραμμα, ὁ Πα-
πανούτσος ἔκανε μιάν ἐντυπωσιακὴ καινοτομία δημιουργώντας πλάι στοὺς δύο παραδο-
σιακοὺς κύκλους μαθημάτων τῆς Δευτεροβάθμιας Ἐκπαίδευσης, τόν ἱστορικοφιλολογι-
κό καί τό φυσικομαθηματικό, ἓναν τρίτο, τόν φιλοσοφικο-κοινωνικό-πολιτικο-

οικονομικό, όπου τά φιλοσοφικά έπιαναν τήν κεντρικότερη θέση, καθώς κλιμακώνονταν κατάλληλα μαζί μέ τήν Ψυχολογία καί στίς τρείς τάξεις τοῦ Λυκείου.

Δυστυχώς τό 'Αναλυτικό τοῦτο Πρόγραμμα, πού άρχισε νά έπεξεργάζεται τό Παιδαγωγικό 'Ινστιτοῦτο, άφοῦ σαμποταρίστηκε πρῶτα «έκ τῶν ένδων», καταργήθηκε βάνουσα από τή Δικτατορία, πρίν άκόμη δοκιμαστεί στήν πράξη. Τό χειρότερο έδῶ εἶναι ὅτι οἱ μεταδικτατορικές κυβερνήσεις, αντί νά άποκαταστήσουν τό νόμιμο τοῦτο 'Αναλυτικό Πρόγραμμα τοῦ 1964, προτίμησαν τή συνέχιση τοῦ παράνομου δικτατορικοῦ 'Αναλυτικοῦ Προγράμματος τοῦ 1969 μέ κάποιες μικροαλλαγές.

Τά λεγόμενα φιλοσοφικά μαθήματα εἶχαν περιέλθει σέ τέλεια άνυποληψία, ὥσπου ἡ ψαλίδα περιέκοψε άγρια κατά 67% τό μάθημα τῆς Ψυχολογίας καί κατά 50% τό φιλοσοφικό μάθημα περιορίζοντάς το στά άσφυκτικά πλαίσια τῆς μιᾶς ὥρας τήν έβδομάδα στήν τρίτη Λυκείου.

Ήταν φανερό ὅτι τό μαχαίρι εἶχε πιά φτάσει στό κόκκαλο. Τό φιλοσοφικό μάθημα βρισκόταν σέ διωγμό. 'Εκεῖ πού εἶχε καταντήσει, δέν μπορούσε πιά νά ὀνομάζεται φιλοσοφικό. Κάτι γενικότερο έπρεπε νά γίνει ἢ μάλλον κάποιος έπρεπε νά αναλάβει τήν πρωτοβουλία, γιά νά ξεκινήσει επίτελους μιᾶ έκστρατεία γιά τή σωτηρία του. Καί αὐτός δέν μπορούσε νά ἦταν άλλος άπό τόν Εὐάγγελο Παπανοῦτο. 'Ετσι φτάσαμε στήν πρώτη δημόσια «Συζήτηση γιά τή διδασκαλία τῆς Φιλοσοφίας στή Μέση 'Εκπαίδευση», πού πραγματοποιήθηκε στό 'Αμφιθέατρο τοῦ 'Εθνικοῦ 'Ιδρύματος 'Ερευνῶν, στίς 4 Δεκεμβρίου 1981. Σύμφωνα μέ τό Πρόγραμμα ἡ «Συζήτηση» θά γίνονταν ὑπό τή δική του προεδρία. Τελικά ὅμως τόν έμπόδισε ἡ άρρώστια νά πραγματώσει τούτη τήν ὕστατή του έπιθυμία καί τή συζήτηση διεύθυνε ὁ 'Αντιπρόεδρος τῆς 'Εταιρείας καθηγητῆς κ. Δεσποτόπουλος.

Τελευταία φορά, πού άκουσα από τό τηλέφωνο τή φωνή του καί μαζί τή βαθιά του άνησυχία γιά τό μέλλον τῶν Φιλοσοφικῶν στή Δευτεροβάθμια 'Εκπαίδευση, ἦταν γύρω στίς 20 Νοεμβρίου 1981, ὅταν μέ έκάλεσε νά παρουσιάσω τό θέμα «'Η φιλοσοφία καί οἱ κλάδοι της στό 'Αναλυτικό Πρόγραμμα» γιά τήν πιά πάνω «Συζήτηση». Καί τό γενικό-τερο θεματικό πλαίσιο τῆς εκδήλωσης τούτης, αλλά καί ὁ τόνος τῆς φωνῆς του έδειχναν καθαρά ὅτι ἡ βαθεύτερη πρόθεσή του ἦταν νά εγκαινιάσει μιᾶ σοβαρή έκστρατεία γιά τή σωτηρία καί τήν αναμόρφωση τοῦ μαθήματος τῶν Φιλοσοφικῶν.

'Υστερα από μερικούς μήνες του έλαχε κι αὐτοῦ ἡ κοινή μοίρα τῶν ανθρώπων. Πρίν τόν σκεπάσει ἡ ταφόπετρα, τόν εἶδαμε νά κοιμᾶται γαλήνιος τόν αἰώνιον ὕπνο του. Δέ ξέρω, ἂν εἶχε πληροφορηθεῖ τήν ἴδρυση τῆς ΕΚΔΕΦ, πού ἔγινε ἕνα μήνα πρίν από τήν άποδημία του. 'Αν ὅμως πρόλαβε, θά πρέπει νά ἔνιωσε τόση χαρά, ὅση έμεῖς λύπη, πού δέν ἔχουμε πιά τήν πολύτιμη συμπαράστασή του στόν άγώνα μας.

ΔΡ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΣ
ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΕΚΔΕΦ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ ΚΑΙ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

Η Ένωση Καθηγητῶν γιά τήν προαγωγή τῆς Φιλοσοφίας στή Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση (ΕΚΔΕΦ), σε συνεργασία με τήν Ελληνική Φιλοσοφική Εταιρεία (ΕΦΕ), ὀργάνωσε επιστημονική συζήτηση με θέμα: *Λογοτεχνία καί φιλοσοφία*

Το πρόγραμμα τῆς εκδήλωσης αὐτῆς ἦταν το ακόλουθο:

1. Λογοτεχνία καί φιλοσοφία στή Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση.
Δρ Γεώργιος Δημητράκος, Πρόεδρος τῆς ΕΚΔΕΦ.

2. Σχέσεις λογοτεχνίας και φιλοσοφίας.
Κωνσταντίνος Βουδούρης, Καθηγητής της Φιλοσοφίας του Πανεπιστημίου Αθηνών, Αντιπρόεδρος της ΕΚΔΕΦ και Γενικός Γραμματέας της ΕΦΕ.
3. Η συνάντηση φιλοσοφίας και λογοτεχνίας στο αφήγημα του Κ. Θεοτόκη: «Η τιμή και το χρήμα».
Δρ. Κ. Μπαλάσκας, Σχολικός Σύμβουλος.
4. Η ηθική - διδακτική περίοδος του Καβάφη: «Η Σατραπεία».
Γιάννης Δάλλας, Λογοτέχνης, φιλόλογος στη Σχολή Μωραΐτη.

Η εκδήλωση έγινε τη Δευτέρα 28 Νοεμβρίου 1983 στην Αίθουσα τελετών του Πειραματικού Σχολείου του Πανεπιστημίου Αθηνών (Σκουφά 43 και Λυκαβηττού). Μετά τις εισηγήσεις έγινε γόνιμη συζήτηση. Την εκδήλωση παρακολούθησαν πολλοί εκπαιδευτικοί από τη Μέση Εκπαίδευση, καθηγητές Πανεπιστημίων και άλλο πανεπιστημιακό προσωπικό και πολλοί φοιτητές.

ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΚΑΙ ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Ἡ Ἑλληνική Φιλοσοφική Ἑταιρεία ὀργάνωσε στίς 5 Δεκεμβρίου 1983, ἡμέρα Δευτέρα καί ὥρα 7.30 μ.μ. στή μεγάλη Αἴθουσα τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας (Πανεπιστημίου 22) ἐπιστημονική συζήτηση μέ εἰσηγητές τούς κυρίους: Κωνσταντῖνο Παπαπέτρου, Καθηγητή τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καί Τάσο Μπουγά, Δρ. φιλοσοφίας, εἰδικό ἐπιστήμονα τοῦ Πανεπιστημίου Κρήτης.

Οἱ εἰσηγητές ὁμίλησαν μέ τά ἀκόλουθα ἀντίστοιχα θέματα:

- α. Σχέσεις φιλοσοφίας καί θεολογίας
- β. Φιλοσοφία καί θρησκεία.

Μετά τίς εἰσηγήσεις ἐπακολούθησε συζήτηση.

Τή συζήτηση παρακολούθησαν ἐκπαιδευτικοί, ἱερωμένοι, καθηγητές τῶν πανεπιστημίων μας, φοιτητές τῆς Θεολογικῆς, Φιλοσοφικῆς καί τῶν ἄλλων Σχολῶν καί πλῆθος κόσμου.